

And thou shalt make an altar for the burning of incense: of shittim wood shalt thou make it.

1. ספר שמות ל: א
וְעָשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קְטֹרֶת עֲצֵי שִׁטִּים תַּעֲשֶׂה אֹתוֹ:

“and you are to issue instructions, etc.” Moses has not been mentioned by name in this portion, seeing that he had said to G’d that He should erase his name from His Book. (Exodus 32,32) Although Moses had said this conditionally, we have a rule that a curse of a sage, even if uttered only as something conditionally, is taken by G’d at face value. (*Zohar Chadash*, 60) Other commentators explain the absence of the mention of Moses’ name here as due to the subject matter following being the priestly garments of Aaron, the High Priest. Originally, Moses himself had been slated to be the High Priest. The fact that this honour was now being given to Aaron, might have produced a certain amount of sadness on Moses’ part if he had heard his name mentioned along with the clothing that would have been his but were taken from him.

2. בעל הטורים שמות כז: כ
ואתה תצוה. לא הזכיר כאן משה בשם על שם שאמר מחני נא מספרך כי קללת חכם אפי' על תנאי היא באה. וי"מ לפי שרצה לצוות על ענין הבגדים לאהרן ומשה עתיד להיות כהן גדול והיה לו עגימת נפש להזכירו אצל הבגדים שהיו ראויים לו ונלקחו ממנו

3. **Covenant and Conversation** (Rabbi Jonathan Sacks), Tetzaveh, “Priests and Prophets,” p. 220

All three explanations focus on an absence. However, perhaps the simplest explanation is that *Tetzaveh* is dedicated to a presence, one that had a decisive influence on Judaism and Jewish history.

Judaism is unusual in that it recognises not one form of religious leadership but two: the *navi* and the *kohen*, the prophet and the priest. The figure of the prophet has always captured the imagination. He (or she) is a person of drama, “speaking truth to power,” unafraid to challenge kings and courts, or society as a whole, in the name of high, even utopian ideals. No other type of religious personality has had the impact

as the prophets of Israel, of whom the greatest was Moses. The priests, by contrast, were for the most part quieter figures, apolitical, serving in the Sanctuary rather than in the spotlight of political debate. Yet they, no less than the prophets, sustained Israel as a holy nation. Indeed, though the people of Israel were summoned to become “a kingdom of priests” (Exodus 19:6) they were never called on to be a people of prophets (Moses did say, “Would that all God’s people were prophets,” [Numbers 11:29] but this was a wish, not a reality).

4. דרך חיים (מהר"ל) שם

אבל פירוש מה שאמר "הווי מתלמידיו של אהרן", כי אהרן היה כהן גדול (שמות מ, ג), והכהן הגדול הוא מיוחד להיות מקשר ישראל עד שיהיו ישראל עם אחד, וזה* כאשר היה להם משכן אחד, ומזבח אחד, הפך האומות. כמו שאמרו במדרש (במד"ר יח, ח) כאשר היה קרח חולק על כהונת אהרן, אמר להם משה רבינו עליו השלום, בדרכי גוים כהנים הרבה, כולם מתקבצים בבית אחד. ואנו אין לנו אלא ה' אחד, ותורה אחת, ומשפט אחד, וכהן גדול אחד וכו', וכמו שהוא בפירוש רש"י ז"ל. ומזה תראה כי על ידי הכהן גדול, שהוא אחד, בזה נראה כי ישראל עם אחד. והיה אהרן מקשר ומאחד ישראל עד שהם אחד, כאשר היה כהן אחד*. ולכך היה אהרן רודף שלום בין איש ובין חבירו שלא יהיו מחולקים במחלוקת, רק יהיו עם אחד.

5. משך חכמה סוף פרשת דברים

בהפטרה לא תוסיפו הביא מנחת שוא קטרת תועבה הוא לי כו'...

א. והנה ענין המקדש לאחד כלליות ישראל ולבביהן אל מקום אחד, כמו שאמרו היה עומד כו' נמצאו כל ישראל מכוונים את לבם למקום אחד, ולכן תמיד היתה שם ההנהגה הנסית כמו שמנו עשרה נסים שנעשו בביהמ"ק, ולהראות אף שכל פרטי בפני עצמו אינו ראוי להיות מושגח פרטי בהנהגה פרטיית בלתי טבעית, בכ"ז הקשר הכללי מעם ישראל ראוי הוא להיות מושגח בהשגחה נסיית, ששם אין פגם, שכולם מעלים ריח ניחוח, זה ביראתו, וזה בצדקתו, וזה באהבתו לישראל, וזה במסת ידו, וזה בתורתו...

ב. לפי שהצבור הוא בכלליותו כמו יחיד שהוא איש אחד, וכל אחד מועיל לחבירו כמו שכל אבר מועיל לחבירו וכיו"ב, לכן כיון שהפסידו מעלת האחדות, וכל אחד רצה לבלוע לחבירו, והיו כקציני סדום ועמורה, א"כ כ"א נבדל בפני עצמו, אם כן לא תוסיפו הביא מנחת שוא, וכן קטרת שכל אחד מתבשם מחבירו, וגם החלבנה ריח ניחוח, אבל כשכל אחד מפוזר בפני עצמו הלא קטרת תועבה היא כמו שהיא בפרטיותה שחלבנה ריחה רע והקריבהו לפחתך וכו'

And Aharon shall burn upon it sweet incense every morning: when he dresses the lamps, he shall burn incense on it.

And when Aharon lights the lamps at evening, he shall burn incense upon it, a perpetual incense before the Lord throughout your generations.

6. ספר שמות ל: ז-ח
וְהִקְטִיר עָלָיו אֶהָרֹן קְטֹרֶת סַמִּים בַּבֹּקֶר
בַּבֹּקֶר בְּהִיטִיבוֹ אֶת־הַנֵּרוֹת יִקְטִירֶנָּה:

וּבְהַעֲלֹת אֶהָרֹן אֶת־הַנֵּרוֹת בֵּין
הָעֶרְבַּיִם יִקְטִירֶנָּה קְטֹרֶת תָּמִיד
לִפְנֵי ה' לְדֹרֹתֵיכֶם:

7. Rabbi Samson Rafael Hirsch שמות ל: ז-ח

7–8 The service of the lights and the offering of the incense are intertwined, and this is highly significant, for they symbolize the nation's work of the spirit and the perfection of deeds on the highest level (see Commentary above, 27:20). Moreover, *דישון מזבח הפנימי* — i.e., the preparation of the altar for the offering of the most exalted *ניחוח* — precedes *הטבת הנרות*. According to the view of the *חכמים* (*Yoma* 14b), the morning offering of the incense takes place in the midst of *הטבת הנרות* (מפסיק בקטרת) (בין הטבת חמש נרות להטבת שתי נרות). The afternoon incense offering, too, precedes the lighting of the lamps (*ibid.* 15a).

In Judaism, the highest moral perfection of conduct is the purpose of intellectual edification, and it is only such perfection that gives value to intellectual development. In the Jewish conception of the holiness of life, genius is no license for nonobservance of the laws of morality; on the contrary, supreme morality is the test of supreme intellect, and only in it and by it are the nobility and purity of the intellect demonstrated and proven.

Not without reason does *פרשת תצוה*, which is the *פרשה* of the consecration of the Jewish priesthood, begin with the service of the lights and conclude with the offering of the most exalted *ניחוח*. Both together, in close combination, make the *כהן* a *כהן*.

8. The Power Paradox (Dacher Keltner), p. 177

First I studied whether power influences how we eat. I brought together same-sex groups of three undergraduates apiece. A random draw designated one of the three as the group's supervisor, and that person was asked to award the other participants credits based on the quality of their work, which would determine their chances for a cash prize. With this power arrangement in place, the teams dove into their work, writing policies for the University of Wisconsin–Madison regarding academic and social matters. Together they reviewed different sources of information, facts and figures and precedents, and wrote policies for issues such as academic cheating, mandatory tests during senior year, drinking on campus, and university funding of religious groups.

Thirty minutes into their work, the experimenter came into the room and placed a plate of five delicious-smelling chocolate chip cookies on the table where they were working. The plate contained five rather than four cookies, because a law of politeness strongly suggests that we not eat the last piece of food. (When appetizers are passed around at a cocktail party, one last appetizer is typically stranded on the plate and hustled back to the kitchen.) With five cookies on the plate, one of our participants was free to take a second cookie. And indeed the high-power participants were nearly twice as likely to grab a second cookie, with their